# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. K.,** zastoupen JUDr. Jiřím Burešem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2017, č. j. 2 Az 27/2015 - 22,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-229/ZA-ZA04-K01-2015, zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

### II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 7. 2017, č. j. 2 Az 27/2015 - 22. Městský soud neshledal, že by žalobce uvedl jakýkoli azylově relevantní důvod. Vzhledem k současné bezpečnostní situaci na Ukrajině mu nehrozí při návratu riziko vážné újmy. Skutečnost, že žalobcova manželka a nezletilé děti mají na území České republiky povolený trvalý pobyt, nemá pro udělení mezinárodní ochrany význam, stejně jako žalobcova obava, že by v případě návratu musel nastoupit povinnou vojenskou službu.

### III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, z níž lze dovodit, že se opírá o důvody podle § 103 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že mu *„v případě návratu do vlasti nehrozí přímé ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Správní orgán uvedl, že v zemi původu žádný takový konflikt neprobíhá*“. K tomuto závěru měl žalovaný dospět navzdory tomu, že v jiné části odůvodnění připustil existenci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Stěžovatel považuje kvůli těmto rozporům rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

[4] Dle názoru stěžovatele žalovaný nevycházel z aktuálních informací, nezjistil řádně skutkový stav a nesprávně posoudil, že není naplněn žádný z důvodů pro přiznání azylu. Stěžovatel shrnul, že z dostupných zpráv UNHCR a neziskových organizací plyne, že situace na Ukrajině je nestálá a že v části země přímo zasažené boji je život civilistů stále ohrožen, což ostatně připustil i žalovaný. Na rozdíl od něj však má stěžovatel za to, že z těchto důvodů je jeho návrat nemožný kvůli bezprostřední hrozbě vážné újmy. Navíc stěžovatelova manželka a nezletilé dcery pobývají v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, což má být dalším důvodem pro umožnění jeho setrvání v České republice. Navrhl proto rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

## IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nadále trvá na správnosti svého správního rozhodnutí, a odkázal na své vyjádření k žalobě. Nadto pouze uvedl, že námitku nepřezkoumatelnosti výroku o neexistenci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině vznesl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti. Navíc tato námitka neodráží odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť v něm žalovaný nepopíral existenci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, ale tvrdil, že tam neprobíhá takový konflikt, který by pro stěžovatele znamenal nebezpečí relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

## V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Protože se jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu

shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel se v kasační stížnosti nepokusil vymezit, v čem spatřuje přesah stížnosti nad své vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tuto otázku posoudil a přesah zájmů v ní nespatřil. Všechny vznesené kasační námitky již byly judikaturou dostatečně a jednoznačně řešeny, přičemž Nejvyšší správní soud nenachází důvod se od této judikatury odchýlit. V postupu městského soudu také nenašel žádné pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud posuzoval důvodnost námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelova námitka konkrétně směřuje k nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost rozhodnutí, která nastává, pokud výrok i důvody rozhodnutí nejsou zcela seznatelné nebo je rozhodnutí vnitřně rozporné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2003, č. j. 5 Ads 15/2003 - 60, publ. pod č. 176/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[10] Vzhledem k tomu, že ke způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s otázkou, zda na Ukrajině probíhá konflikt, či nikoli, se stěžovatel alespoň obecně vyjádřil již v žalobě, nechápe Nejvyšší správní soud tuto námitku jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., jak navrhl žalovaný. Nejvyšší správní soud nicméně neshledal, že by rozhodnutí žalovaného namítanou nepřezkoumatelností trpělo. Způsob, jakým stěžovatel rozhodnutí žalovaného v kasační stížnosti parafrázoval, je nepřesný. Žalovaný na základě dostatečných skutkových zjištění dospěl k závěru, že v určitých oblastech Ukrajiny skutečně probíhá ozbrojený konflikt (srov. např. str. 8 rozhodnutí žalovaného). Z jeho rozhodnutí ale zřetelně plyne, že sama tato skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany nepostačuje; musí být prokázáno, že žadateli o mezinárodní ochranu hrozí pronásledování ve smyslu § 12 nebo vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Pasáž, na níž stěžovatel odkazuje, pouze upřesňuje, že konflikt na Ukrajině není takového rozsahu a charakteru, aby v jeho důsledku stěžovateli hrozila vážná újma, zejména protože nezasahuje do oblasti západní Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází. Žalovaný tedy náležitě zdůvodnil, proč dle jeho názoru není stěžovatel v případě návratu na Ukrajinu vážnou újmou ohrožen, a to i přes nepopiratelnou existenci ozbrojeného konfliktu.

[11] Tento závěr žalovaného je souladný s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu k charakteru ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. K této otázce zůstávají stále platné závěry vyjádřené např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako ‚totální konflikt', neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*" Ze zdrojů shromážděných žalovaným, z nichž stěžovatel vychází i v kasační stížnosti, vyplývá, že se povaha tohoto konfliktu nezměnila. Přestože stěžovatel dovozuje opak, také jím citované zprávy k situaci na Ukrajině potvrzují závěry žalovaného. Nejvyšší správní soud proto setrvává na názoru, že stěžovatel jako osoba pocházející ze západní části Ukrajiny, kde otevřený ozbrojený konflikt neprobíhal ani neprobíhá, není vystaven riziku

vážné újmy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 9 Azs 334/2016 - 25, nebo ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 249/2017 - 23).

[12] Ke stěžovatelově námitce, že žalovaný měl vzít v potaz existenci jeho rodinných vazeb k jiným ukrajinským občanům majícím trvalý pobyt na území České republiky, lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že se nejedná o skutečnost relevantní pro udělení azylu (srov. např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo usnesení ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36).

[13] Vzhledem k tomu, že judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje na vznesené námitky dostatečnou odpověď, a protože Nejvyšší správní soud nenašel žádné jiné důvody pro projednání kasační stížnosti, odmítl ji pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu